

en domstol er berettiget til at afgøre lovligheden af en afsagt voldgiftskendelse, eller hvor voldgiftskendelser kan forelægges særlige arbejdsretter til fortolkning eller revision. Spørgsmålet blev derfor henvist til redaktionskomitéen, som under hensyn til de juridiske vanskeligheder som følge af landenes forskellige systemer indskrænkede sig til at udtale ønsket om, at medlemsstaterne ville overveje dette problem, således at det kunne blive undersøgt nærmere under konferencens 2. behandling af spørgsmålet om mægling og voldgift.

Under behandlingen af komitéens rapport i den samlede konference blev det fra arbejdsgivergruppens talsmand gjort gældende vedrørende afsnittet om kollektiv-aftaler, at arbejdsgiverne var tilhængere af sådanne aftaler, men at det var helt afgørende for en sådan aftales heldige virkning, at parterne frivilligt var nået frem til den. Den af komitéen vedtagne tekst ville imidlertid have den virkning at foranledige myndighederne i de enkelte lande til at blande sig i gennemførelsen af kollektiv-aftalerne og yderligere i udvidelsen af de aftaler, som er forudsat afsluttet frivilligt mellem parterne. Teksten gav derfor staten og dennes myndigheder adgang til at beskæftige sig med noget, der burde være en privat-sag enten mellem individer eller grupper af individer.

Man gjorde endvidere gældende, at komitéen under sin behandling af bureauets tekst havde vedtaget at ændre denne således, at de af bureauet opstillede vilkår — at de pågældende arbejderorganisationer skulle repræsentere en majoritet af de interesserede arbejdere — var udgået.

Endelig anførte man, at man under komitéens arbejde havde optaget i definitionen af kollektiv-aftaler sådanne sociale foranstaltninger, der af de kontraktafsluttende parter anses for egnede til at underkastes kollektiv-forhandlinger, og at dette ville skabe uro, vanskeligheder og forvirring med hensyn til formuleringen af det, som man hidtil har betragtet som kollektiv-aftaler.

Ud fra disse betragtninger ville arbejdsgiverne se sig nødsaget til at stemme imod vedtagelsen af denne del af komitéens rapport.

Af arbejdergruppen blev der ved behandlingen i plenarforsamlingen stillet ændringsforslag om, at man i paragraffen om definitionen af kollektiv-aftaler, hvor det var fastsat, at disse på arbejderside skulle være afsluttet af „en eller flere arbejderorganisationer“, skulle tilføje ordene: „som er de mest repræsentative af de interesserede kategorier“. Formålet hermed var at søge ændret den beslutning, som komitéen havde truffet ved at forkaste det af arbejderne i komitéen stillede tilsvarende ændringsforslag. Gruppens talsmand anførte yderligere, at hvis man ikke gjorde denne tilføjelse, ville det betyde, at kollektiv-aftaler, der er afsluttet af en mindretals-organisation på arbejdsgiver- eller arbejderside, kunne blive udvidet til at gælde de øvrige arbejdsgivere og arbejdere indenfor vedkommende fag, og at noget sådant blot ville føre til kaos, uro og strid indenfor det pågældende område.

Ændringsforslaget blev stærkt imødegået af den britiske regeringsrepræsentant ud fra følgende betragtninger:

Det ville være helt urigtigt i et internationalt dokument at fastslå, at de eneste overenskomster, der kunne betragtes som kollektiv-aftaler, er aftaler, der er afsluttet af den mest repræsentative organisation. Dette ville betyde, at enhver overenskomst, der afsluttes af en organisation med en mindre numerisk styrke, ikke kunne betragtes som kollektiv-aftale i forhold til de internationale bestemmelser. Kun de stærkeste organisationer ville kunne blive anerkendt som forhandlingsberettigede.

Vedtagelsen af ændringsforslaget ville endvidere i betragtning af affattelsen af § 1 betyde, at den kompetente myndighed alene kunne yde de mest repræsentative organisa-